

дори не се пита: "Тук ли е моето място?" Изборът, който прави, и целта на живота му изключват подобна дилема.

Димов не просто проследява възхода и падението на героя си, а търси психологическата обосновка на постъпките му. Писателят е успял да покаже градацията на целта, към която той се е устремил с всички сили. В началото това е човешкият порив да не останеш на социалното дъно, защото потенциалът за нещо повече е налице, въпреки че той е доста едностранчив. Всичките усилия и умения на Борис са в сферата на производството на тютюн и на търговията с него. Читателят никъде не получава информация, че героят има някакви други интереси. Тази негова страст и енергията му са толкова огромни, че заобикалящите го просто не се замислят върху това, колко скрито нещастен е той и колко е голяма празнотата в душата му.

Преценката на Мария за Борис и романтичните мечти на влюбената в началото на връзката им Ирина много си приличат. Борис привлича вниманието им именно защото е упорит, можещ човек и главното – по нищо не прилича на работниците и посредствени младежи, които срещат в живота си. "Мария притежаваше способността да прониква в хората изведнъж по мигновените промени в израза на лицата им, по неумовното трептене на погледа и гласа им. Тъжната необходимост да приема всекидневните притворства на хората, между които живееше, я беше научила на това. Значи, този младеж беше уволнен. Но нищо в личността, в говора и лицето му не показваше, че това уволнение се дължеше на неспособност, на ленивост или на долно мошеничество. Той изглеждаше само честолюбив, премного честолюбив и уверен в качествата си, за да понася заповеди или да бъде дребен чиновник във фирмата, за какъвто го издаваше износеният костюм, и търпеливо чакаше. Тази увереност в себе си беше отпечатана в израза на лицето му. Тя беше някак остра, нетърпелива и едва ли се харесваше на шефовете му."¹⁰

Тя разбира, че той притежава сила, решителност и стоманена воля, подчиняваща другите. Борис се превръща за нея в

¹⁰ Димов, Д. Цит. съч., с. 73.